

Arrest

nr. 213 201 van 29 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 augustus 2018.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen “weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een asielzoeker die reeds de vluchtelingenstatus werd toegekend in een

andere lidstaat van de E.U." van 12 maart 2018 genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van het (oude) artikel 57/6/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat als volgt bepaalde:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 niet in overweging wanneer een andere lidstaat van de Europese Unie de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan de asielzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend. De in het eerste lid bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen, zijnde iedere dag, behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag."

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

"§3

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Een verzoek tot internationale bescherming van een persoon die reeds als vluchteling werd erkend in een andere Europese lidstaat, wordt niet in overweging genomen, thans niet-ontvankelijk verklaard, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers in mei 2017 de vluchtelingenstatus verkregen in Griekenland en dat zij geen gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoeren tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperken tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Verzoekers herhalen dat zij in Griekenland het slachtoffer waren van doodsb bedreigingen in het Griekse opvangcentrum voor asielzoekers omdat verzoeker in het kader van zijn hulp bij het tolken vaak gezien werd in het gezelschap van buitenlandse hulpverleners en van de Griekse politie. Ter staving hiervan voegen verzoekers bij hun verzoekschrift een brief toe van R.S. en van F.G. waarin bevestigd wordt dat verzoeker hulp bood aan vrijwilligers en hierdoor persoonlijke moeilijkheden heeft gekregen. Verzoeker maakte ten overstaan van het Commissariaat-generaal echter slechts gewag van één concreet incident dat hij situeerde drie of vier maanden na zijn aankomst in het opvangcentrum Thessaloniki (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 maart 2018, p. 13). Na het incident zouden verzoekers daar nog slechts twee dagen verbleven hebben (*ibid.*, p. 14-15), wat evenwel moeilijk te rijmen valt met de eerdere bewering gedurende zeven maanden in dat opvangcentrum te hebben verbleven (*ibid.*, p. 10). Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker de naam van de persoon die hem bedreigde niet kende noch dat hij enige concrete voorbeelden kon geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten (*ibid.*, p. 15). Hoe dan ook, verzoeker is sinds het verlaten van het opvangcentrum niet meer in aanraking gekomen met de persoon/personen die hem bedreigden (*ibid.*, p. 15) en hij heeft geen problemen meer gekend die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In de mate verzoekers voorhouden dat de kans reëel is dat hun Arabische bedreigers hun pas vroeg of laat zullen kruisen, komen zij niet verder dan loutere veronderstellingen. De voormelde brieven evenals de bij het verzoekschrift gevoegde foto's van verzoekers samen met R.S. en van het tentenkamp Diavata werpen hier geen ander licht op.

Daarnaast stellen verzoekers dat zij in een uitzichtloze situatie verkeren op socio-economisch vlak waardoor zij de facto uitgesloten zijn van de Griekse arbeidsmarkt in het licht van de huidige economische crisis. Verzoekers maken op algemene wijze gewag van racisme en discriminatie, zonder evenwel aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat zij valt onder de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te

leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand voor gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoekers tonen dit niet in concreto aan. Landeninformatie vormt weliswaar een belangrijk aspect bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoekers toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen. Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, zoals ook blijkt uit hun verklaringen en de bij het verzoekschrift gevoegde brief van D.C. waarin de moeilijke levensomstandigheden van verzoekers bevestigd wordt alsmede de foto's van hen met andere krakers, van het kraakpand waarin zij leefden in Athene en van hun slaapplek op straat, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoekers de vluchtelingenstatus hebben verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoekers gebruik kunnen maken.

3. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 31 juli 2018, voeren verzoekende partijen aan dat er in de bestreden beslissing en de beschikking interne tegenstellingen zijn. Zij wijzen erop dat verzoeker in Griekenland getolkt heeft en daardoor door andere asielzoekers werd belaagd. Voorts stellen zij dat verzoekende partij wel werk heeft gezocht maar niet aan de bak komt omdat er zelfs voor de Grieken geen werk is. Zij leggen foto's en verklaringen neer ter ondersteuning van verzoekers vrijwilligerswerk bij NGO's. Verzoekende partijen vervolgen dat zij wel degelijk concrete feiten hebben aangehaald en in Griekenland in mensonterende omstandigheden moeten leven zoals blijkt uit de foto's en filmpjes die zij neerleggen. Hun relaas en vrees voor vervolging in Griekenland steunt op ondervonden feiten en gebeurtenissen die aantonen dat het terugsturen naar Griekenland een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Verzoekende partijen wijzen er ten slotte op dat in de beschikking hun argumenten van het verzoekschrift niet worden ontkracht vermits er alleen algemene beschouwingen worden aangevoerd.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 31 juli 2018 opgenomen grond. Verzoekende partijen komen in wezen niet verder dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

Verzoekende partijen wijzen er ter terechtzitting op dat verzoeker in Griekenland getolkt heeft en dat hij daardoor door andere asielzoekers werd belaagd, doch gaan hiermee volledig voorbij aan wat dienaangaande in voornoemde beschikking werd uiteengezet: *“Verzoekers herhalen dat zij in Griekenland het slachtoffer waren van doodsb bedreigingen in het Griekse opvangcentrum voor asielzoekers omdat verzoeker in het kader van zijn hulp bij het tolken vaak gezien werd in het gezelschap van buitenlandse hulpverleners en van de Griekse politie. Ter staving hiervan voegen verzoekers bij hun verzoekschrift een brief toe van R.S. en van F.G. waarin bevestigd wordt dat verzoeker hulp bood aan vrijwilligers en hierdoor persoonlijke moeilijkheden heeft gekregen. Verzoeker maakte ten overstaan van het Commissariaat-generaal echter slechts gewag van één concreet incident dat hij situeerde drie of vier maanden na zijn aankomst in het opvangcentrum Thessaloniki (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 2 maart 2018, p. 13). Na het incident zouden verzoekers daar nog slechts twee dagen verbleven hebben (ibid., p. 14-15), wat evenwel moeilijk te rijmen valt met de eerdere bewering gedurende zeven maanden in dat opvangcentrum te hebben verbleven (ibid., p. 10). Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker de naam van de persoon die hem bedreigde niet kende noch dat hij enige concrete voorbeelden kon geven van personen die gelijkaardige zaken meemaakten (ibid., p. 15). Hoe dan ook, verzoeker is sinds het verlaten van het opvangcentrum niet meer in aanraking gekomen met de persoon/personen die hem bedreigden (ibid., p. 15) en hij heeft geen problemen meer gekend die zouden kunnen wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In de mate verzoekers voorhouden dat de kans reëel is dat hun Arabische bedreigers hun pas vroeg of laat zullen kruisen, komen zij niet verder dan loutere veronderstellingen. De voormelde brieven evenals de bij het verzoekschrift gevoegde foto's van verzoekers samen met R.S. en van het tentenkamp Diavata werpen hier geen ander licht op.*

Met het louter herhalen van en volharden in de door hen voorgehouden problemen, brengen verzoekende partijen geen concrete noch dwingende argumenten bij ter weerlegging van de desbetreffende vaststellingen.

Waar verzoekende partijen vervolgen dat zij wel degelijk concrete feiten hebben aangehaald en in Griekenland in mensonterende omstandigheden moeten leven zoals tevens blijkt uit de foto's en filmpjes gevoegd bij aanvullende nota, merkt de Raad op dat niet ontkend kan worden dat Griekenland een moeilijke tijd doormaakt en dat er nog altijd problemen zijn met de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland. Het komt evenwel aan verzoekende partijen toe om in dit

verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekende partijen persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Griekenland. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, zoals ook blijkt uit hun verklaringen en de bij het verzoekschrift en aanvullende nota gevoegde brief, foto's en filmpjes, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen objectieve elementen noch officiële documenten bij die duiden op systematische gebreken in de bijstand en structuren voor personen met internationale bescherming.

In dit verband kan nuttig verwezen worden naar het arrest van de Algemene Vergadering nr. 205 104 van 8 juni 2018 waarbij de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen heeft. De Raad stelt enerzijds vast dat er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, maar dat er actueel geen sprake meer is van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Er is dus geen sprake van een principieel verbod, maar er dient telkens te worden overgegaan tot een individueel onderzoek. Dit principe geldt *a fortiori* in het geval van verzoekende partijen, aangezien verzoekende partijen de vluchtelingenstatus werden verleend in Griekenland waaruit de nodige verplichtingen uit volgen voor de lidstaat in kwestie. Griekenland is immers als EU-lidstaat gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de status van verzoekende partijen, rechten en voordelen waarvan verzoekende partijen gebruik kunnen maken.

Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen of gebruik van zouden kunnen maken van voornoemde rechten en voordelen. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker na zijn erkenning als vluchteling de keuze kreeg in het krakerspand te blijven of naar de opvang voor vluchtelingen te gaan. Voor deze opvang diende verzoeker via verschillende organisaties een verzoek in bij de autoriteiten. Bij diezelfde organisaties vroeg verzoeker tevens hulp bij zijn zoektocht naar werk. Daar werd echter gezegd dat verzoeker, net als alle andere mensen, diende te wachten op het resultaat van deze procedure. Verzoeker kan in beginsel niet eisen om toegang te hebben tot sociaal en economische rechten die hoger liggen dan gewoonlijk voor het geheel van de bevolking, zowel op het vlak van gezondheidszorg, als huisvesting als werkgelegenheid. In dit verband mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker, die in mei 2017 als vluchteling erkend werd, reeds begin oktober 2017 vertrok uit Griekenland.

Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen aan die aantonen dat zij, die internationale bescherming genieten in Griekenland, geen toegang zouden krijgen tot het aan hun status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Griekenland als persoon die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. De

levensomstandigheden van verzoekende partijen kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS